

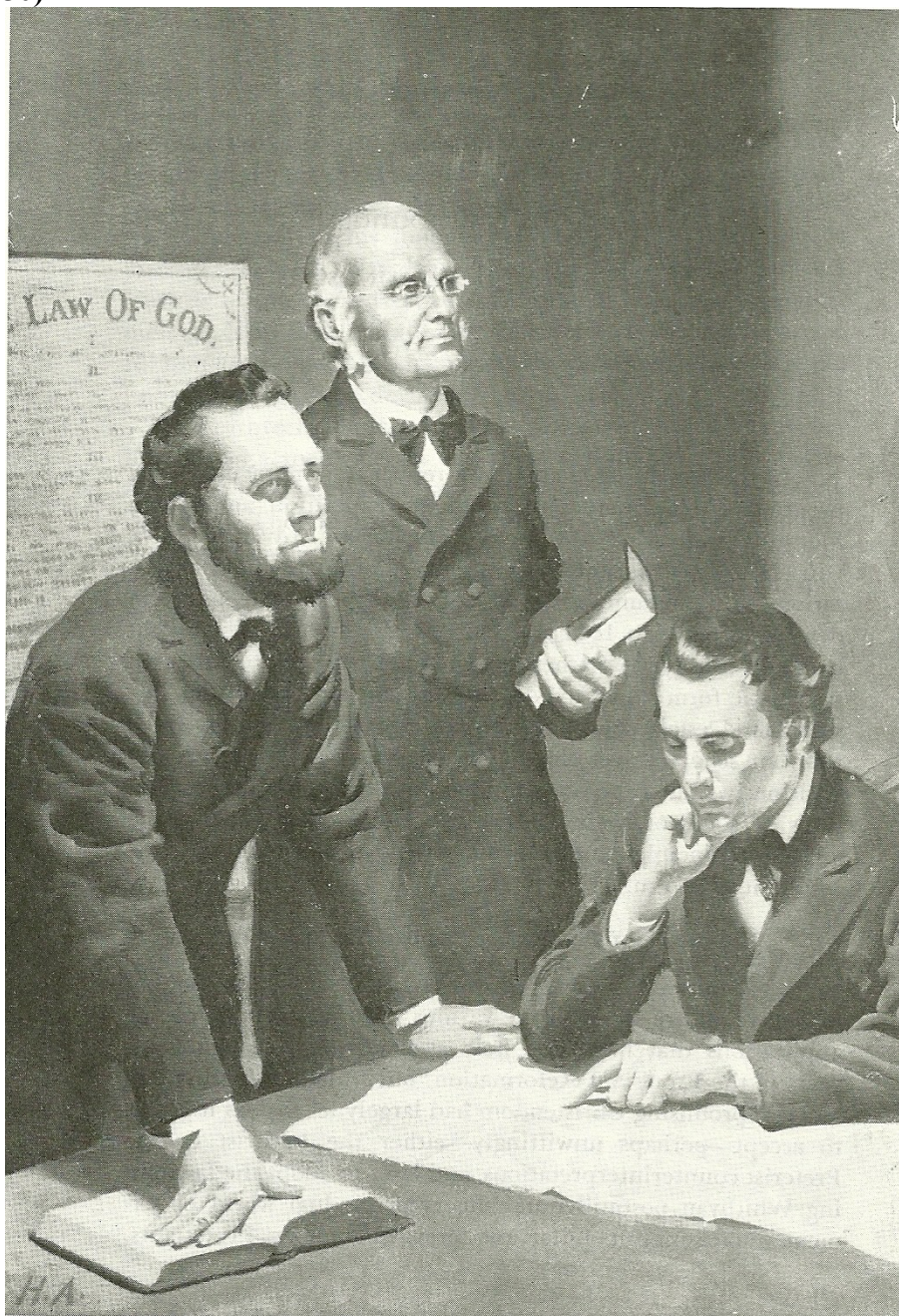
SOK GENERÁCIÓ ALAPJÁNAK FELÉPÍTÉSE

A további fejezetekben visszatérünk a korai szombatünneplő adventisták alapító atyái közötti fokozatosan fejlődő prófécia-értelmezés kutatásához. A prófécia-értelmezés kétezer évének áttekintését az 1844 és 1875 között kialakult magyarázó álláspontok összegzésével zárjuk. Ezek a komoly férfiak arra törekedtek, hogy felépítsék az évszázadok során bölcsen összegyűjtött és a próféciaíáknak egy harmonikusan rendezett formába tömörített, szilárd alapra helyezett, és tiszteletre méltó tudósok által kifejlesztett magyarázatára alapított igazságait. Ezeket az általános álláspontokat azután egyes vezető értelmezők egyéni magyarázataira bontjuk fel. Először felsoroljuk az irányadó elveket, melyek szerint haladtak és az azokból származó álláspontokat.

I. A szombatünneplő adventisták álláspontjának kilenc pontja

1. HELYREÁLLÍTÁS ÉS VISSZAHELYEZÉS - Helyre akarták állítani és visszahelyezni a különböző történelmi elveket és alkalmazásokat, melyek valamikor, a protestáns reformáció erőszakos éveiben uralkodtak, de melyeket a későbbi, megosztott és megalkuvó kereszténység legnagyobb részt elhagyott, mivel kezdte elfogadni - talán akaratlanul – vagy a futurista, vagy a preterista ellenértelmezéseket, és később magáévá tenni a Whitby-féle lenyűgöző premillennista elméletet a világ fokozatos megjobbításáról, mely egyre népszerűbbé és elterjedtebbé vált a protestánsok körében, Antiochus Epiphanesnek a Dániel 7. kis szarvára vonatkozó elméletével, mely egy másik népszerű eltérítő elgondolás. Mindezeket az eltéréseket utóbb a szombatünneplő úttörők elutasították.

(1050)

A fejlődő Szombatünneplő Mozgalom vezetői

(balról jobbra) James White, bátor ügyintéző és úttörő vezető; Joseph Bates, őszinte úttörő prédikátor; és John Nevis Andrews, tudós író és az első küldölfői misszionárius. Ők hárman mutatták az utat. (lásd még az 1093. oldalon)

(1051) 2. MEGTARTÁS ÉS ALKALMAZÁS – Igyekeztek megtartani és alkalmazni a Történelmi Iskola értelmezésének megbízható és bizonyított elveit, melyeket néhány egyéni tudós még mindig vallott a keresztény világban a XIX. század közepén. Ezek között sokan voltak a Millerit-mozgalmon kívül, valamint belül is, és ez felölelte az Ó- és Újvilág értelmezőit is. Ilyen álláspontok pl. beleértették Dániel 2. és 7. fejezet irányadó négy világbirodalmát, melyek közül a negyedik Róma, és Rómának tíz kisebb királyságra való felosztását, a feltörekvő pápaságot, mint Antikrisztust, a nap-év elvét az 1260 évre vonatkozóan, és az ehhez kapcsolódó próféciai időszakokat. Ezeket, valamint a Jelenésekben lévő párhuzamos vázlatprófeciákat és időtartamukat megdönthetetlennek, és az összes Szentírás-magyarázat alapjának tekintették. Ezek képezték az összes további alkalmazáshoz az alapot és a keretet.

3. BEFEJEZÉS ÉS BETELJESEDÉS – Arra törekedtek, hogy végig vezessék logikai következtetésüket és alkalmazásukat a nagy vázlat prófeciák végső szakaszain és részletein, melyek fokozatosan bontakoztak ki előttük. Az évszázadok folyamán a korabeliek felismerték a fokozatos beteljesedést - nemcsak Rómát, mikor uralkodott, majd Róma felosztását, és a pápai Róma sajátos lelki uralmának átmeneti időszakát, melyet végül erőszakkal szakított meg a francia forradalom, hanem a 2300 napot is. Számos neves tudós, több országban azt tanította a XIX. század első évtizedeiben, hogy a 2300 nap-év 1843 vagy 1844 körül ér véget, valamely korszakalkotó esemény kíséretében, és határozottan hitték, hogy be kell következnie, vagy legalábbis elkezdődnie kb. abban az időben. A keresztény kor elején az utolsó napi eseményeket mind a jövő eseményeinek tekintették, és az idő előrehaladtával ezeket fokozatosan felismerték az évszázadok folyamán. Az adventisták úgy érezték, **(1052)** hogy most léptek be a nagy vázlat prófeciák utolsó szakaszába, mely arra hívta fel a korabeli embereket, hogy megismerjék ezt az *utolsó* szakaszt és hangosan hirdessék.

4. FELÜLVIZSGÁLAT ÉS TISZTÁZÁS - Fokozatosan felülvizsgálták, tisztázták és helyesbítették az utolsó napok eseményeivel kapcsolatos prófécia-értelmezés részleteit, melyeket idő előtt, vagy elhamarkodva fogadtak el a múltban, de most már érezték, hogy nincsenek összhangban az alapvető elvekkel és felvázolt eseményekkel -, melyeket csak az idő és a nagyobb távlatok tudnak orvosolni. Ez olyan eseményeket foglalt magába, mint a hét utolsó pohár időrendi elhelyezése a jövőben, a Jelenések 13. kétszarvú állatának azonossága és helyének meghatározása, a fenevad bélyegének jelentése, Laodicea azonosítása és hasonló tételek.

5. ÖSSZEHANGOLÁS ÉS EGYSÉGBE FOGLALÁS – Azután igyekeztek összehangolni és egységbe foglalni Dániel és a Jelenések összetevő jövődöléseinek összes alkotó elemét, hogy így a részek logikusan és helyesen kapcsolódjanak egymással, és minden egyes sajátos prófécia párhuzamos vagy egységben legyen a többi próféciával, így kialakítva egy rendszerezett egészet – hasonlóan, mint a különböző tanítások átfogó összhangja a négy evangéliumban, egy jól rendezett, rendszeres teológiában. Így az összes eseményt és részletet egy összehangolt egészbe kellett foglalni. Egyetlen vázlatpróféciát vagy időszakot sem tekintettek önállóknak vagy a többitől függetlennek. Ezért egyiket sem időzíthették vagy helyezhették el anélkül, hogy a többit figyelmen kívül hagyták volna. Ez volt a teljes próféciaértelmezésre vonatkozó törekvésük legnehezebb része. (Lásd az illusztrációt az 1128, 1129 oldalon lévő táblázaton)

Kényes ügy volt egy ilyen tökéletességre törekvő és összehangoló feladat, melynek célja, hogy megőrizze az egyensúlyt és a részarányokat, mely történelmi háttérrel rendelkező széleskörű ismereteket és az összes fejlemény és az értelmezés történelem során kialakult fejlődésének átfogó megértését igényelte. Mint hamarosan látni fogjuk, Uriash Smith különösen szakértő volt ebben, a legmegbízhatóbb értelmezéseket választotta ki az éveken keresztül kialakult legalkalmasabb forrásmunkákból, **(1053)** és egy összehangolt egészbe hozta össze azokat, a múlt leghatározottabb értelmezőinek feljegyzett eredményei alapján, akiknek munkáját méltán tisztelték és rendelkezésre álltak. A próféciaák ilyen összhangjából eredően jelent meg „*Gondolatok Dánielről és a Jelenésekről*” című írása. Ez nem egy tákolmány volt, hanem az értelmezői építőművészet szakképzett darabja, melyet közel egy század múlva is, még mindig feltűnően alkalmas és kiegyensúlyozott értelmezésnek tekintenek, ami alig szorul figyelemreméltó felülvizsgálatra akár körvonalaiiban, vagy éppen alapvető részleteiben, figyelem bevéve az eltelt időt, a fokozatos megértést és a próféciaák beteljesedését az eltelt évtizedek alatt.

6. MEGKÜLÖNBÖZETÉS ÉS ELKÜLÖNÍTÉS - A szombatünneplő adventisták különbséget kívántak tenni a próféciaában alapvetően elsődleges vagy lényeges dolgok között, melyekre világos bizonyíték volt és általános egyetértés, és a jelentéktlenebb vagy másodlagos részletek között, melyek összekötötték őket, de jelenleg eltérő véleményen voltak. Arra törekedtek, hogy mindig a fődolgokat, mint közös alapot tartsák legelől, miközben a nem lényegeseket a teljesebb tisztázás érdekében egy időre függőben tartották a háttérben. Ilyen tételek voltak pl. a Jel. 13. és 17. fejezetben a hét fej pontos

meghatározása, és a nyolcadik fej, a tíz szarv pontos felsorolása és más tételek, melyekben még nem volt teljes az egyetértés.

7. KRISZTUS-KÖZPONTÚSÁG ÉS MEGVÁLTÁS - Egyre inkább arra törekedtek, hogy felfedezzék és bemutassák Krisztust, mint az összes prófécia központi alakját és mozgató erejét. A nagy vázlat prófeciákat nemzeti és nemzetközi, vagy világi szempontból csupán keretnek és háttérnek tekintették, állványzatnak, melyen keresztül Isten nagy megváltási tettei az isteni drámában korszakokon keresztül tisztán kirajzolódnak. A jövődöléseket úgy tekintették, mint Isten előre tudásának és ellenőrző kezének kinyilatkoztatását, mellyel az emberi ügyekben részt vesz, kijelentve a történelem egyetlen igaz bölcseletét, és amely egyedül ábrázolja megbízhatóan az ember és a világegyetem sorsát, jövőjét. Az első és a második advent volt az idő és az örökkévalóság egyértelmű gyújtópontja, és mindennek a középpontjában Krisztus áll.

(1054) 8. AZ ŐSRÉGI VISZÁLY LEÍRÁSA – A próféciát úgy tekintették, mint a gonosz és a jó közötti ősi küzdelem ihletett leírását, és mindez mögött Krisztus és Sátán személyes küzdelmét az emberi faj megnyeréséért. A jövődölés számukra az igazság és hamisság közötti sokszázados küzdelem, és ezzel párhuzamosan az igaz egyház, és az egyházon belüli nagy hitehagyás közötti küzdelem tévedhetetlen leírása volt, mely kiközösítéshez és üldözéshez, majd önmaga felmagasztalásához és uralkodásához vezetett. Ezeket feltartóztathatatlanul követi a végső összecsapás, mely az igazság és az igazságosság végső győzelmével zárul Krisztus küszöbön álló második eljövetelekor.

9. A KÜZDELEM BETELJESEDÉSE - Hitték, hogy az utolsó napokban a küzdelem beteljesedése magában foglalja először is az összes elveszett, elfeledett és elhagyott igazság megtalálását és helyreállítását. Sok ilyen igazságok részben el volt takarva vagy elrejtve a tévedések felhalmozódott törmeléke alatt. Szilárdan hitték, hogy a próféciai igazság visszanyert gyöngyszemeit helyükre kell tenni, hogy ismét elfoglalják az őket megillető helyet az örökkévaló evangélium keretein belül, ahonnan kimozdították őket. Így helyreállítva, az örökkévaló evangéliumnak olyan erőt és megnyerő megjelenést kölcsönöznek, mely arra hivatott, hogy az őszinte igazságkeresőket magához vonzza, akik talán más megközelítésre nem felelnének. Így határozottan segítségül lennének abban, hogy egy népet készítsenek elő a Király jövetelére és Isten országa számára.

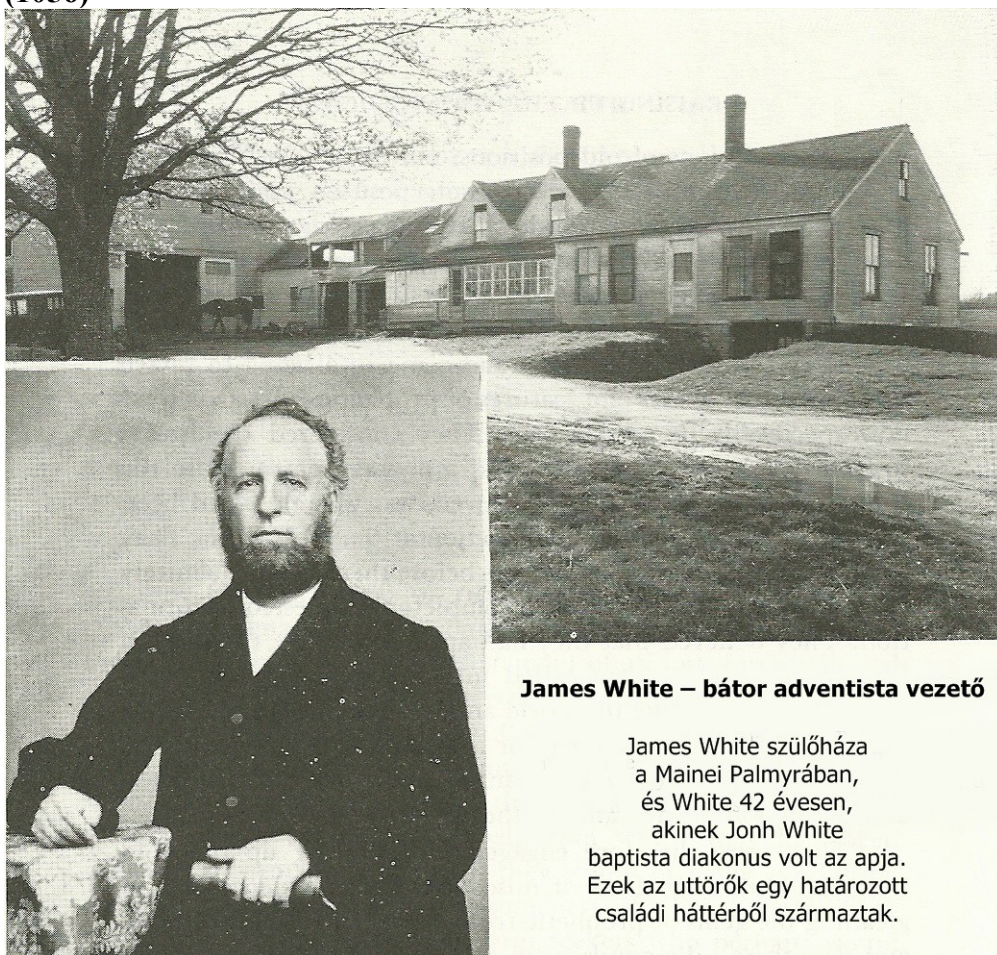
II. A megalapozott eredeti álláspontok helyreállítása

Álláspontjukat tehát szigorúan úgy tekintették, mint a régi, megalapozott próféciaértelmezés *visszaállítását*, nem egy új, furcsa és ki nem próbált valaminek a *felfedezését*; a megbízható és helytálló *megtartása*, nem egy bizonytalan és képzeletszötte kitalálás; a legjobb és legmegbízhatóbb értelmzés *helyreállítása*, *nem újítás*, mely a kérdésest és vitathatót támogatja. Mint konzervatívok, és nem, mint radikálisok álltak ezért ki a régi álláspontok elszánt pártfogóiként, **(1055)** nem pedig új megállapítások bátor védelmezőiként. Elfoglalták álláspontjukat, mint az eredeti értelmzés hűséges támogatói, nem pedig mint a tévhit és eretnek magyarázatok terjesztői. Ennek következtében egy mély meggyőződésből született bizonyosságot fejeztek ki. Hozzáállásuk pozitív volt, nem pedig negatív; határozottan támadó és nem védekező.

Hitték, azért jöttek létre, hogy a próféciai igazságoknak azon részeit és jellemzőit elevenítsék fel és adják ki, melyekre most kifejezetten szüksége van a világnak. Úgy tekintették magukat, mint akiknek egy időszerű üzenettel kapcsolatos küldetésük van. Mély meggyőződésük volt, hogy ezért kellett pontosan ebben az időben a világ színpadára lépniük. Feladat várt rájuk ugyanúgy, mint ahogy előttük másokra is. Határozottan érezték, azért vannak, hogy segítsenek befejezni a megakadt reformációt. Úgy ítélték meg, hogy azért hívták létre őket, hogy hangoztassák a világnak a megfelelő próféciai üzenetet és hirdessék azt a különös igazságot, melyet Isten az ő terve szerint rendelt a világnak. A küldetésnek és megbízatásnak ez az érzete adott nekik bátorságot és szilárd hitet ahhoz, hogy hirdessék az „üzenetet,” ahogyan azt megértették.

El voltak ezért foglalva az aranynek a félreértés és elértés zűrzavaros salakjából való összegyűjtésével, a próféciai igazság drágaköveinek a tévedés és eltévelyedés szemetéből való felkutatásával – a gyöngyszemeket Dániel megalapozott értelmzéséből, a rubinokat a Jelenések megbízható magyarázataiból, és az igazgyöngyöket Pál Thessalonikai levelének jövődöléseiből. Tudatosan terveztek a korszakok helytálló magyarázatára, fokozták, és szándékosan építették sok nemzedék megbízható alapjaira az értelmzés haladó elveit. Az évszázadok örökségét sajátjukként állították be – vallották, hogy az igazság mindenkinek a törvényes tulajdonává válik, aki fáradozik érte, hogy helyreállítsa és hirdesse. Egy ilyen értelmzés és hozzáállás fényénél térjünk át a most már folyamatosan terjeszkedő Advent Mozgalom vezető úttörő építőinek személyes vizsgálatához. Először James White, majd munkatársai következnek.

(1056)

James White – bátor adventista vezető

James White szülőháza
a Maine-i Palmyrában,
és White 42 évesen,
akinek John White
baptista diakonus volt az apja.
Ezek az úttörők egy határozott
családi háttérből származtak.

III. James White - úttörő vezető, kiadó és szervező

James White (1821-1881)¹ a Szombatünneplő Adventisták által először kiadott folyóirat (*Present Truth – Jelenvaló Igazság*) kiadója, a Generál Konferencia háromszor megválasztott elnöke - 1865-1867, 1868-1871 és 1874-1880 – a baptista John White, majd a Maine állambeli Palmyrai Keresztény Gyülekezet segédlelkészének a fia volt. Határozott új angliai családból származott, **(1057)** ősei a legrégebbi telepesek között jöttek ebbe az országba. James Maine-ben nőtt fel ötödik gyerekként a kilenctagú családban. Beteges gyermek volt, de tinédzser korára ezt a hátrányt legyőzte. Tizennégy éves volt, amikor egy Keresztény Közösségben megkeresztelkedett.

Férfikora küszöbén hallotta meg néhány vezető millerita igehirdető figyelmet lekötő üzenetét. De törekvése egyelőre az oktatás területén a legmagasabb fokozat elérése felé irányult, és ez a vallásos élményt messze a háttérbe szorította. Ezért először elutasította a második advent tanítását, ahogy tanítónak készült St. Albansba, és a maga módján fáradságos munkával dolgozott és takarékoskodott. Azonban 1841-ben, a tanév végeztével hazatérve, szüleit már alaposan meggyőződve, a második advent üzenetének komoly tanulmányozásában találta. Hogy kivédje anyja új meggyőződésének befolyását, úgy gondolta, a Bibliához fordul ellenkező bizonyítékért. De hamarosan meggyőződött, hogy ezek a tanításoknak és édesanyjának igaza van. Apja azonban még mindig a Whiteby-féle postmillennista filozófia varázsa alatt volt, ami leginkább a nagyobb egyházakban uralkodott. Ezért a következő évre halasztotta az adventi reménység elfogadását.

Jó megjelenésű és szilárd jellemű, született vezető volt a fiatal White, erős, dinamikus, igazi lelki befogadóképességű. Rendkívül bátor, találékony és körültekintő volt. De először, mint Jónás, elmenekült kötelességéről való meggyőződése elől. Egyik nap azonban egyedül, kinn a mezőn, megvívta csatáját Istennel, és részlegesen megadta magát – egy feltétellel. Ezért 1842-ben még teljesen bizonytalan volt. Kb. ebben az időben Miller, Himes és Preble erőteljes ébresztő igehirdetése Maine állam keleti részének egyik tábori összejövetelén életének egész irányát megváltoztatta. Amint ezekre az összejövetelekre eljárt, elhatározta, hogy az advent hit lelkésze lesz. Erről a létfontosságú döntésről írta önéletrajzában:

„Nem volt sem lovam, nyergem, kantárom, sem pénzem, mégis éreztem, hogy mennem kell. Az előző téli keresetem a szükséges ruházatra, és a második advent összejöveteleire költöttem, valamint könyvekre és („1843”) táblázatra. Apám felajánlotta, hogy egyik lovát használhatom a télen, **(1058)** és Polly vén (egy Keresztény közösség lelkésze) adott egy nyerget, aminek mindkét párnázása leszakadt és egy néhány darabokból álló, régi kantárt.”²

A nyerget és a kantárt kijavította, fogta Bibliáját, az „1843” táblázatát és néhány könyvet, és elindult. Ezüstösen csengő hangja volt, ez jellemző volt a White-okra, apja énektanár volt. Ezt az értékes ajándékot James állandóan használta nyilvános munkájában. Nemsokára ezer ember hallgatta elmélyült figyelemmel, sokan könnyekig meghatódva. Gyakran lenyűgözően énekelt a szöszékre fellépve, néha menetközben advent-éneket énekelve ment a szöszékre.

„Amikor azt olvashatom, hogy az én laccímem
a mennyei palotákban van,
Istenhozzádot mondok minden félelemnek,

és megtörölöm könnyes szemem.”

James White-nak nagyon szerencsés ajándéka volt, magával tudta ragadni az embereket. Lelkes volt, kellemmel és méltósággal rendelkezett, minden vállalkozását, melybe belefogott, magas lelki színvonalon művelte.³ Először egy ébresztő összejövetelt indított el. Majd a Maine államban, a Kennebec folyó melletti Augustában kezdett egy előadás sorozatot egy olyan közösségben, ahol a többség universalista volt (akik azt gondolták, hogy végül is mindenki üdvözülni fog). Egy durva személy jött be a terembe, és üvöltve zavaró kérdésekkel zaklatta a fiatal előadót és kifütyülte majd hógolyóval és más dolgokkal dobálta meg.

De nem sikerült elhallgattatni őt. Az ítéletnap élénk leírásába kezdett, hangja túlharsogta az ordító tömeget. Felszólította őket, hogy tartsanak bűnbánatot és forduljanak Istenhez kegyelemért és bocsánatért. Hamarosan a zaj alábbhagyott és nemsokára a viharos közösség visszafogottabb lett és egy ébredés indult meg. De egy rosszindulatú csöcselék elutasítóan várakozott kint. Azonban, mikor távozni akart, egy teljesen ismeretlen férfi lépett mellé, karon fogta és átvezette őt a még mindig a fenyegető tömegen - és eltűnt! White visszafordult, hogy köszönetet mondjon védelmezőjének, de senki sem volt ott. Csodálkozott, de rendkívül hálás volt.

White elment a Kelet Mainei Keresztény Egyház Konferenciájára. Ezt a különös csoportot már mélyen érintette a millerizmus. **(1059)** Meghívták, hogy beszéljen újonnan felfedezett hitéről, és prédikált nekik a második adventről, amit „Látni fogjátok eljövendő Uratokat” című énekkel fejezett be, melyet a rokonszenvezők helyeslő felkiáltásai szakítottak félbe, míg a szembenálló felek hidegek és kritikusak voltak. Az alkalom feszült volt, és az összeütközés nagyon is valószínű.

James White a Maine állambeli Orrington-ban találkozott először Ellen Harmonnal 1845 februárjában, aki akkor ott mondta el bizonyágtételét. Lelkek megmentéséért való szolgálatukban a kapcsolatuk 1846 augusztusában végül házassággal végződött. Ez egy boldog és sikeres egyesülés volt, és együtt egy jelentős csapatot alkottak. White jelleme minta volt a bátorságra, és az élete a patriarkális életforma mintaképe volt. Gondolkodása merész volt, tiszta és logikus, és tehetséges vitatkozó volt. Buzgóságával megfertőzött másokat, és meggyőzte őket a saját meggyőződésével. Jelentős vezetői képességekkel rendelkezett, nyugodt maradt, ahol mások fejüket vesztették. Az új mozgalom alakuló éveiben, mikor gyakran ellenkező véleményeket akartak behozni, az előző milleri mozgalom megtámadhatatlan tényeiben és megbízható elveiben talált

horgonyt. Túl sok bizonyítéka volt a valódi értékekhez, és az alapvető dolgokat hangoztatta.

White haladó, önálló és határozott volt a tervezésben. A helyes utat mindig megérezte, és soha nem engedett az elbátortalanításnak, csüggedésnek, akár szegénység vagy ellenállás nyomasztotta. Láta, hogy jövőbeni szükségletük szervezést kíván meg, és segített megtenni a szükséges lépéseket egy törvényes és hatékony szervezet bejegyzéséhez, amelyen keresztül az egyház pénzügyeit intézhették, valamint egy széles látókörű egyházi testületet alakított ki. Magán viselte a bölcs építő jeleit és ő volt a szombatünneplő gyülekezetek egyházi rendjének megalapítója. Befolyással volt a Hetednap Adventisták alapvető hitbeli és gyakorlati álláspontjainak megszerkesztésében. Ő adott formát és szilárdságot a növekvő mozgalomnak. De, mint minden erős vezetőnek, **(1060)** neki is voltak ellenségei, és ellenállást váltott ki. Azonban a becsmérők rágalmozásai elolvadt a tények vizsgálata közben.⁴

White államférfiként látta a jövőt. Ő volt az alapítója és támogatója a legtöbb kezdeti kulcsfontosságú vállalkozásnak. Ő indította el az első szerény nyomdát – modern változataikkal ma az egész kontinensen dolgoznak. Majd ő alapította az első Egészségügyi Reform Intézetet - melyet ma szanatóriumok és kórházak láncolata követ, elterjedve egészen a föld végső határáig. És ő tette le az első főiskola alapjait - ez is az elemi és középiskolák, akadémiák és főiskolák teljes felekezeti rendszerévé fejlődött ki, melyek most átölelik a világot, valamint a kitűnő diplomát adó jó nevű egyetemek is.

Mikor az új transzkontinentális vasút megnyílt, támogatta az egyház tevékenységének kiterjesztését a Nyugati Partra is. Ő írta az első szombatiskolai leckét 1852-ben. Ő indítványozta az első tengerentúli külmissziós vállalkozást – 1874-ben Európába küldték John N. Andrewst - és ma az adventisták végzik a legkiterjedtebb külmissziós tevékenységet a világon. James White írásai ebből adódóan tökéletesen írják le a kezdeti vezetést.

IV. James White kezdeti meggyőződése a próféciáról

A csalódás után White volt a legelső a kutatók és próféciaértelmezők között, mivel részt vett a Miller-mozgalomban. Cikkei először a „*Day-Star*”-ban jelentek meg 1845-1846-ban. Az *Egy szó a „kis nyájhoz”* (1847), melyet ő írt és állított össze magyarázata bizonyítására, ahogyan ebben az átmeneti időszakban sok részlet módosítása már megtörtént.

1. HISZI, HOGY AZ UTOLSÓ CSAPÁSOK A JÖVŐBEN LESZNEK. - Mind Amerikában, mind Európában talán White volt az első a csoportban – éles ellentétben a Miller-mozgalomban uralkodó nézetekkel és általános felfogással –, **(1061)** aki a csapásokat a jövőbe, és nem a múltba helyezi. Ezt mondja az „Utolsó hét csapás”-ról:

„Több mint egy éve változatlanul az a meggyőződésem, hogy mind a hét utolsó csapás a jövőben lesz, és mindegyiknek az első feltámadás előtt kell kitöltetnie.”⁵

2. MIHÁLY FELKELÉSE MÉG A JÖVŐBEN VAN – „A nyomorúság ideje” alatt a Dán. 11. fejezet második felében lévő pápaságot tárgyalja:

„Teljességgel hiszem, hogy 1844 hetedik hónapjában Jézus felállt, becsukta az ajtót, és az Öregkorúhoz jött, hogy országát átvegye. Lásd: Luk. 13:25., Máté 25:10., Dán. 7:13-14. De Mihály felkelése a Dán. 12:1-ben más eseménynek látszik, más szándékkal. Felállása 1844-ben azért volt, hogy bezárja az ajtót, és Atyjához jöjjön, hogy átvegye országát és uralkodói hatalmát; de a 12:1-ben Mihály felkelésekor nyilvánvaló az ő királyi hatalma, mellyel már rendelkezik, hogy a gonoszokat elpusztítsa és népét megszabadítsa. Mihály akkor kel majd fel, mikor a 11. fejezetben lévő utolsó hatalom a végéhez érkezik, és senki sem segít rajta. Ez a hatalom az utolsó, mely letapossa Isten igaz egyházát: és mivel az igaz egyház még mindig letaposva van az egész keresztény világon, ebből az következik, hogy az utolsó elnyomó hatalom még 'nem jutott a végéhez'; és Mihály nem kelt fel. Ezt az utolsó hatalmat, mely letapossa a szenteket, a Jel. 13:11-18-ban tekinthetjük meg. Száma 666. Nagy hatalma, csalása, csodái, csodatettei és elnyomása kétségkívül megnyilvánul majd a 'hét utolsó csapás' alatti utolsó küzdelmében, mielőtt végéhez érkezne. Ezt világosan előrevetítik Egyiptom varázslói, akik megcsalták a Fáraót (*így*) és seregeit azzal, hogy a legtöbb csodát véghezvitték, amit Mózes Isten hatalma által vitt véghez. Ez közvetlen Izrael egyiptomi fogságából való megszabadítása előtt történt; és vajon mi nem számíthatunk-e az ördög hatalmának ugyanolyan nagymértékű megnyilvánulására, éppen a szentek dicsőséges megszabadítása előtt? Ha Mihály 1844-ben kelt fel, melyik az a hatalom, mely 'végére jutott, és senki sem segít rajta', 'ABBAN AZ IDŐBEN'?⁶

Tehát 1847-ben a Jelenések 13. fejezet két állata közötti különbséget még nem dolgozták ki.

3. A JELENÉSEK 13-TÓL 14:1-5 ESEMÉNYEI EGYMÁS UTÁN KÖVETKEZNEK – White „Gondolatok a Jelenések 14. fejezetről” című írásában a Jelenések 13. és 14. eseményeinek sorrendjét és folyamatosságát tárgyalja.

(1062) „A Jelenések 13. fejezete és a Jelenések 14. fejezet első 5 verse múlt, jelen és jövő eseményeinek összefüggő láncolata, egészen a 144.000 teljes megváltásáig.”⁷

4. A JELENÉSEK 14:6 ÉS AZ UTÁNA KÖVETKEZŐ VERSEK – AZ ADVENT IGAZSÁG EGYMÁST KÖVETŐ ÜZENETEI - A három angyal üzenetét elsődleges fontosságúnak tartotta.

„A hatodik vers (Jel. 14.) egy eseménysort kezd meg, melyek a szent advent-igazság egymást követő üzeneteire vonatkoznak. Az összes második adventben hívó egyetért abban, hogy e fejezet 6. és 7. versében leírt angyal feladata az volt, hogy képviselje az

advent üzenetet az egyháznak és a világnak . . . A második angyal munkája volt bemutatni az adventváró sokaságnak, hogy Babilon leomlott. És mivel nagyrészüket nem tanulta meg ezt a tényt, míg az ÉJFÉLI KIÁLTÁS ereje fel nem ébresztette őket, éppen időben ahhoz, hogy kimeneküljenek az egyházakból, mielőtt a tizedik nap elérkezett; ebből következik, hogy a második angyal üzenete vezetett el bennünket 1844 hetedik hónapjához. A harmadik angyal üzenete volt, és most is az, ami FIGYELMEZTETI a szenteket, hogy 'tartsanak ki szilárdan', és ne menjenek vissza, és ne 'vegyék fel' a jeleket, melyektől a szüzek csoportja megszabadult a második angyal kiáltása idején. És vajon nem egy ilyen időszerű üzenetre van szüksége Isten népének 1844 hetedik hónapja óta? Minden bizonnyal igen.”⁸

Azonban a fenevad bélyegét vagy bélyegeit még nem határozza meg világosan.

„Néhányan azt mondják, hogy az itt leírt Babilon a római katolikus egyház; de Isten népe nem abban az egyházban volt. Az első üzenet kb. 1840-től 1843-ig az egyháznak szólt; a második angyal 'követte', ezért az üzenetet – 'Babilon leomlott' – 'Fussatok ki belőle én népem', 1844-ben volt. Saját fülünkkel hallottuk és a mi hangunk hirdette azt, és teljes lényünk érezte hatalmát, és szemünkkel láttuk hatását, amint Isten elnyomott népe széttépte a köteléket, mely a különböző felekezetekhez kötötte őket, és kimenekültek Babilonból.”⁹

5. A FENEVAD ÉS AZ 1260 ÉV: 538-TÓL 1798-IG. - Nem változott a nézet az első fenevadról és annak kijelölt idejéről. Ez mindig is a pápaság volt:

„A pápai fenevad az egyik, amit a harmadik angyal említett, aki 'hadakozott a Magasságos Szentjei ellen' és 'gyötörte őket' 1260 évig, 538-tól 1798-ig. A fenevad képmása azóta jött létre, és mindketten a szintéren lesznek Isten haragpoharainak kitöltése idején, az Úr nagy napján.”¹⁰

(1063) 6. MEGERŐSÍTI A 2300 ÉV KULCSFONTOSSÁGÚ DÁTUMAIT - Az összes szombatünneplő szikla szilárdan állt a 2300 év keltezésével kapcsolatban.

„Egy iskolás gyermek, aki összeadni és kivonni tud, láthatja, hogy ha a 70 hét Kr. e. 457-ben kezdődött, amint azt a „Hírnök” kimutatta, a 2300 nap biztosan 1844-ben végződött. Elég gyakran ismételtük 1843-ban, hogy a 'A SZÁMOK NEM HAZUDNAK'. Ez ugyanígy igaz 1850-ben, mint volt 1843-ban.”

„Jézus 'véget vetett a véres áldozatnak és az ételáldozatnak' a hetvenedik hét 'közepén', 'odaszegezvén azt a keresztfára' Kr.u. 31 tavaszán. Adjunk ehhez három és fél évet, a 70 hét második felét, ezzel eljutunk Kr.u. 34 őszéhez, a 70 hét (490 év) végéhez. Majd adjunk hozzá 1810 évet a 2300 év utolsó részét, amely a szentély megtisztításáig tart, és ez elvezet bennünket 1844 őszéhez.”¹¹

7. LÁBBAL TAPOSSÁK A MENNYEI SZENTÉLYT - White szilárdan kitartott Crosier nézete mellett a mennyei szentélyt illetően, mint amit lábbal tapostak (Dán. 8:11-14), mikor elvetették a „mindennapi áldozatot”. Ettől soha el nem tántorodott. Ezért leírjuk egy kissé részletesen az ő álláspontját:

„Akik azt tanítják, hogy az 'ígéret földjének' kell a szentélynek lenni, azoknak el kell fogadni, hogy azok a szavak 'lábbal taposás' és 'letapostatik' jelképes kifejezések, és azt

jelentik, hogy az ígéret földjét 'pusztasággá tették a gonoszság erői'. Ezért ne tiltakozzanak, ha mi jelképes kifejezéseket használunk, és a 'megtapodták' szót (Ésai. 63:18) jelképesen a szentélyre alkalmazzuk, a 'lábbal tapostatik' szavakat (Dán. 8:13) pedig az igaz 'Szent sátorra', vagyis a 'mennyei Szentélyre'.

„Mondhatja valaki, hogy a mennyei Szentélyt nem lehet 'lábbal taposni'. De mi azt kérdezzük, nem lehet-e lábbal taposni azt, mint 'az Isten Fiát', aki ugyanannak a Szentélynek a 'PAPJA'? Pál azt mondja:

„Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, aki AZ ISTEN FIÁT MEGTAPODJA, és a szövetségnek vérét, mellyel megszenteltetett, tisztátalannak tartja, és a kegyelemnek Lelkét bántalmazza?” - Zsid. 10:29.

„Azt mondjuk tehát, hogy a mennyei Szentélyt ugyanolyan értelemben taposták le, mint ahogyan Isten Fiát lábbal taposták. Hasonló módon taposták le a 'sereget', az igaz egyházat is. Akik Isten Fiát elvetették, azok lábbal taposták őt, és természetesen az ő Szentélyét is letaposták.

„A katolikus egyház nemcsak a 'Szent Várost' taposta lábbal, **(1064)** hanem a Szentélyt és annak Papját, vagyis Főpapját az 'Isten Fiát'. Rómát a 'Szent Városnak' és az 'Örök Városnak' nevezik, amit pedig csak az élő Isten városára és az Új Jeruzsálemre mondhatunk.

„A pápa állítja, hogy 'hatalma van a földön bűnöket megbocsátani', pedig ez a hatalom egyedül Krisztusé. Az embereket arra tanították, hogy a 'bűn emberére' tekintsenek, aki beült az ő templomába, vagy mint Pál mondja – úgy hogy maga ül be, mint Isten az Istennek templomába, stb. - ahelyett, hogy Jézusra tekintetnének, aki az Atya jobbán ül, a mennyei Szentélyben. Így, elfordulva Jézustól, aki egyedül bocsáthat meg bűnöket, és adhat örök életet, ilyen címeket adtak a pápáknak, mint a LEGSZENTEBB ÚR, és ők 'lábbal taposták az Isten Fiát'. És azzal, hogy Rómát nevezik 'Örök Városnak' és 'Szent Városnak', lábbal taposták az élő Isten városát és a mennyei Szentélyt. A 'sereg', az igaz egyház, az igazi Szentélyben lévő Jézusra tekintett bűnei bocsánatáért és örök életért, mert az ő Isteni Urukát és az ő Szentélyét lábbal taposták. Igen, az igazi imádókat elvetették és üldözték, és az igaz egyház legfényesebb csillagait, vagyis az evangéliumi lelkészeket a kis szarv lábbal taposta.”¹²

Tehát James White 1851-ben azt a változatlan álláspontot tartotta, hogy a Szentély letaposása és a „mindennapi áldozat” elvétele Dán. 8. kis szarvának merész pályafutását jelképezte. Azt a megjegyzést is teszi, hogy azok a protestánsok, akik elvetik a mennyei Szentély gondolatát, és azt a szentföldre alkalmazzák, annak érdekében, hogy következetesek legyenek, bele kell egyezniük egy jelképes szentélybe, mivel ők hisznek egy jelképes lábbal taposásban.

8. A KÉTSZARVÚ FENEVAD A „MI NEMZETÜNKET” JELKÉPEZI - 1851-re White meggyőződött arról, hogy a Jelenések 13 második vagy kétszarvú fenevada, az Egyesült Államok jelképe, annak protestáns és köztársasági jellemzőivel.

„Bevalljuk, hogy nem tudjuk, hol máshol keressük ezt a fenevadat, akinek két báránnyhoz hasonló szarva van, ha nem a mi országunkban. Saját nemzetünk felemelkedése, a két

vezérelvével, a protestantizmussal és a köztársasági jelleggel, megfelel 'a földből feljövő, a bárányéhoz hasonló kétszarvú' fenevad próféciai leírásának.”¹³

„A két BÁRÁNYÉHOZ HASONLÓ szarv. Ennek a hatalomnak a szelídségét és fiatalságát a bárányéhoz hasonló szarvai jelzik. Megértettük, hogy ezen nemzet polgári és vallási hatalmát ábrázolják - köztársasági polgári hatalmát és protestáns egyházi hatalmát.”¹⁴

(1065) 9. A KÉPMÁS MEGSZÓLALTAT ÉS CSELEKEDTET - A képmás és annak zsarnoki tettei is nyilvánvalóak:

„Amint a kétszarvú fenevad elkészítette a képmást, leket adott neki, arra a következtetésre jutottunk, hogy az nem lehet más, mint a hatalommal felruházott protestáns egyházak, melyek úgy fognak 'megszólalni', mint azt a pápai egyház tette, és rendeleteit törvényekkel és súlyos büntetésekkel hajtja végre.”¹⁵

10. JELENÉSEK 18:1-4 – EZ MÉG A JÖVŐ ÜZENETE - White szerint a Jelenések 18-ban megismételt, Jelenések 14:7 Babilonra vonatkozó üzenete még a jövőben van, de az igazság további elutasításának egy időszakát ábrázolja.

„Előzőleg megindokoltuk, hogy miért hisszük azt, hogy a Jel. 14:8. és 18:2. Babilonja a jelenlegi névleges egyházak, és bukásuk egy erkölcsi változás, és nem a végső pusztulásuk. Most szeretnénk rámutatni e bukásra, és arra, hogy Jel. 14:8. és 18:1-4 nem egy és nem ugyanazon üzenetet képviselik, hanem a 14. fejezet 8. a múltra vonatkozik, viszont 18. fejezet 1-4 üzenetét még nem hirdették.”¹⁶

11. DÁNIEL 12:4 – SZALADGÁLÁS IDE-ODA A PRÓFÉCIÁVAL (many shall run to and fro - angol fordításban a héber szaladgálást, ami élénk tudakozódást jelent, szó szerint fordították) **TUDAKOZZÁK MAJD SOKAN -** A vég előtti nagy „ide-oda” szaladgálás, *a múlt és jövő kutatása volt a próféciaiban*, és a *prófécia* ismeretének növekedésére, és a közelgő eljövétel üzenetének hirdetésére vonatkozik.

„'Sokan ide-oda szaladgálnak'. Ennek a vég idején kell teljesedni, mikor a Dániel jövődőlését fel kell törni és a végidei csodákra vonatkozó ismeretnek növekedni kell. Ezzel a tudással, mely Krisztus eljövételére és királyságára vonatkozik, Isten sok szolgája szaladgált ide-oda az elmúlt 12 évben az országban, hirdetve az örömhírt, hogy Krisztus eljön. 1843-ban és 1844-ben a néhány száz különböző felekezetből jött lelkész minden idejét e tárgynak szentelte, azon kívül még ugyanannyian, akik azelőtt nem voltak igehirdetők, akik otthagyták gazdagságaikat, boltjaikat és üzleteiket, hogy az Úr eljövételét hirdessék. Mikor mennyei küldetésükkel városról városra, helységről-helysére mentek, keresztezték egymás útját, amint 'ide-oda szaladtak', hogy megfűjják a riadót.”¹⁷

12. MINDEN ÜZENETRŐL MEGÉREZTÉK, MIKOR KELL HIRDETNI – A Jelenések 14. három üzenetéről – mondja ő – felismerték, mikor vált időszakúvá alkalmazásuk és terjesztésük:

(1066) „Amikor elkezdtük hirdetni a Jelenések 14. első üzenetét, mit tudtunk mi a másodikról és a harmadikról? Nem volt áttekintésünk azokról. Mikor *jelenváló igazsággá* váltak, minden világos lett. Ha most elkezdénénk a Jelenések 14. negyedik és ötödik

üzenetének teljes megmagyarázását, valószínűleg ugyanannyi hibát követnénk el, mint azok, akik 12 évvel ezelőtt megpróbálták a harmadik üzenetet megmagyarázni. Összpontosítsuk erőfeszítésünket tehát a jelen üzenetre, és végezzük azt a munkát, melyet Isten, mint néptől ebben az időben vár el tőlünk.”¹⁸

13. A BÁRÁNY MENNYEGZŐJE – AMIKOR TRÓNJÁT ÉS FŐVÁROSÁT ÁTVESZI - Az advent előtt az utolsó események sorrendje volt a legkomolyabb tanulmányozás és növekvő meggyőződés tárgya. Az Új Föld drága volt szívének:

„Az ötödik Egyetemes Királyság trónja az Új Jeruzsálemben lesz, annak a Királyságnak a fővárosában, mert mikor Krisztus egyesül azzal a Trónnal, elfoglalja a Várost, mint Országának Fővárosát, mert a Bárány mennyegzőjében a Szent Város jelképezi a menyasszonyt.

„Krisztus átveszi a Király címét és hivatalát, és elfoglalja a Trónt, és az Ötödik Birodalom Fővárosát, melyet a Bárány mennyegzőjének neveznek, mielőtt másodszor eljönne, hogy elpusztítsa ellenségeit, és feltámassza a halottakat és átváltoznak halhatatlanságra, és országa alattvalóivá teszi őket. Ezzel egyetért az Úr szava, mint azt most be fogjuk mutatni.”¹⁹

14. ÓVATOSSÁG A BETJESÜLETLEN PRÓFÉCIÁKRA VONATKOZÓAN – White adott egy egészséges tanácsot a be nem teljesült próféciaák hirdetésére és előrejelzésére vonatkozóan, mielőtt azok ideje el nem érkezett. Ez különösen igaz volt a keleti kérdéssel kapcsolatban. Később így írt erről:

„Azonban a be nem teljesült próféciaák értelmezésekor, amiről még nincs a történelemben feljegyzés, a kutató ne túl biztonságosan terjessze elő tételeit, nehogy váratlanul a képzelődés mezején találja magát.

„Vannak olyanok, akiket többet gondolkodnak a jövő igazságán, mint a jelenvaló igazságon. Azonban ők kevés világosságot látnak ösvényükön, melyen haladnak, mégis azt hiszik, hogy nagy világosságot látnak maguk előtt.

„A keleti kérdésről olyan álláspontokat foglaltak el próféciaakra alapozva, melyek még nem érkeztek el beteljesülésükhöz. Nekünk itt éberem kell tanulmányozni és óvatosan foglalni állást, nehogy elmozdítsuk az advent mozgalomban megalapozott határvonalakat. Elmondhatjuk, hogy ebben a témában van egy határozott megegyezés, és ennek alapján minden szem most (1877-ben) a folyamatban lévő Törökország és Oroszország közötti háború felé fordul, **(1067)** mint ami a prófécia azon szakaszának beteljesedése, ami nagyon megerősíti hitünket a közeli hangos kiáltásban, és üzenetünk befejezésében. De hogy mi lesz ennek a beteljesületlen próféciaiban való bizonyosságnak az eredménye, ha a dolgok vége nem úgy történik, mint amilyen bizonyossággal elvárták, ez egy aggasztó kérdés.”²⁰

15. DÁNIEL 11. UTOLSÓ HATALMA A PÁPASÁG - A következő évben, White megismétli álláspontját az 1878 évi Generál Konferencián, és az ő „ha van” sorozatát követően bizonyos hatásos következtetésekre kerül sor. Eltér Smithnek a Dániel 11 utolsó felére vonatkozó későbbi véleményétől, jól

látható párhuzamot talált e fejezet és a Dán. 2., 7. és 8. között. 1877-ben White álláspontja és okfejtése a következő:

„Vessünk egy rövid pillantást a Dániel könyvében négyszeresen végigvonuló próféciai vonalra. De be kell látni, hogy ugyan az a motívum vonul végig a 2., 7., 8. és 11. fejezeten, azzal a kivétellel, hogy Babilon kimaradt a 8. és 11. fejezetből. Először nézzük végig a 2. fejezet nagy állóképét, ahol Babilónia, Perzsia, Görögország és Róma arany, ezüst, bronz és vas által van jelképezve. Mindenki egyetért azzal, hogy ezek a lábfejek nem Törökország, hanem Róma. És ahogy tovább haladunk, az oroszán, medve, párdúc és a tízszarvú fenevad ugyanazt a nagy állóképet jelképezik, ismét mindenki egyetért azzal, hogy nem Törökországot vetették az égő lángokba, hanem a római fenevadat. Tehát mindnyájan egyetértünk abban, hogy a 8. fejezetben az a kis szarv, aki ellenállt a fejedelmek Fejedelmének, nem Törökország, hanem Róma. Mind a három vonalon eddig Róma az utolsó említett kormányforma.

„Most következik a bizonyíték azon pontja, melyen nagyon sok múlik. Vajon Dániel prófeciájának 11.. fejezete nem ugyanazt a második, hetedik és nyolcadik fejezetben megjelölt területet foglalja-e magába? Ha igen, akkor az utolsó említett hatalom abban a fejezetben Róma.”²¹

És a Generál Konferencia ülésén, egy prédikációban majdnem egy évvel később ismét ezt mondja:

„A tizenegyedik fejezetben egy olyan történelmi próféciasor van, ahol a jelképeket félretették, kezdve a perzsa királyokkal, Görögországon át Rómáig terjedve, addig az időig, míg ez a hatalom 'a végére jut, és senki sem segít rajta'. Ha az érc állóképnek a lábfejei és tíz lábujja Róma, ha a tíz szarvú fenevad, akit a tűzbe vetnek ama nagy napon, a Római fenevad, ha a kis szarv, mely ellen áll a fejedelmek Fejedelmének, Róma, és ha ugyanazt a területet és időtávot foglalja magába ez a prófécia-láncolat, akkor a tizenegyedik fejezet utolsó hatalma, **(1068)** mely 'a végéhez ér, és senki sem segít rajta', az Róma. De ha ez Törökország lenne, mint néhányan tanítják, akkor a második fejezet állóképének tíz lábujja Törökország, a hetedik fejezet tízszarvú fenevada Törökországot jelképezi, és Törökország volt az, aki ellenállt a fejedelmek Fejedelmének a Dániel nyolcadik fejezetében. Igaz, hogy Törökország elég rosszul áll, de annak hanyatló hatalma és vége János prófeciáinak tárgya, és nem Dánielé.”²²

V. Az első szombatiskolai leckék prófeciákat tartalmaznak

A Szombatünneplő Adventisták számára az első szombatiskolai leckéket James White készítette 1852-ben, és kiadásukat a *Youth's Instructor* (Ifjúsági Oktató) legelső számával kezdte meg. A leckék a hitelvi tanítás és a gyakorlat igazság keverékéből álltak, - a szombatról, szentélyről, Isten törvényéről, Krisztus életéről és a második adventről való tanítást tartalmazva. Nem kérdés-felelet alakjában készültek, hanem mindenegyes lecke végén álltak megbeszélésre való kérdések. White azonban hamarosan rájött, hogy nincs elég ideje a leckék folyamatos megírására²³. Az 1853. februári számában, a 20. leckétől kezdve, Dániel jövődöléseiről indított el egy sorozatot J. V.

Himes 1844-es „Berean segítője”-ből, mellyel egyetértett. Hatásos kérdés-felelet formában ezek a Dániel 1:1. és 8:12. közötti részt tartalmazták (1853. június), követve ezeknek az alapvető vázlatprófeciáknak és az azokkal összefüggő időszakoknak a millerita hetedik hónapi mozgalmában megalapozott értelmezését.

Majd 1853 augusztusától kezdve a folyóirat új lecke-sorozatot közöl, melyet Uriah Smith állított össze. Ezek az ószövetségi szentélyt és annak minden napi és évenkénti szertartásait ölelik fel, csúcspontjában az Engesztelés napjával végetérve, és mindezek Krisztusnak a mennyei szentélyben való közbenjárását jelképezik attól kezdve, amikor Ő lett a mindenre elégséges áldozat és Főpap, és szolgálatának végső szakaszával végződik, a szentély megtisztításával összefüggésben, melyről Dániel beszélt.

A következő egy évben ezután nem hiányzott a lecke, mert Roswell F. Cottrell hozzájárult egy sorozat elkészítéséhez (1854. augusztustól 1855. júliusig) **(1069)** az Isten parancsolatairól és Jézus hitéről, a második advent jeleiről, a 2300 évről, a hármias angyali üzenettel bezárólag.

Ez volt 1852 és 1855 között az első rendszeres szombatiskola leckék lényege és területe a fejlődő egyház fiataljai számára, a tanulmányok nagy részébe belefoglalva a prófeciákat.

JEGYZETEK

1. Részletek James Whiteről, a *Life Sketches*-re alapozva; Uriah Smith, Gyászbeszéd, *In Memoriam, A Sketch of the Last Sickness and Death of Elder Jamis White* (1881); Spaldink, *Footprints, and Captains*; „Representative Men of Michigan,” in *American Biographical History*, 106, 107. o; Dick, *Founder of the Message*, 4. fejezet; gyászjelentés a *Review and Herald*-ben, 1881. augusztus 9.
2. James White, *Life Sketches*, 49. o.
3. Spicer, *Pioneer Days*, 147. o.
4. Lásd, *Defense of Elder James White and Wife, Vindication of Their Moral and Christian Character* (1870, 112. o.)
5. James White, *A Word to the „Little Flock”*, 1. o.
6. *I.m.* 8, 9. o. White a pápaságot következetesen a Dán. 11:45-ben jelzett hatalomnak tekintette, ugyanúgy, mint William Miller. Ezen az álláspontján sohasem változtatott. Lásd az ő írásait a *Review and Herald*-ben, 1878. október 3-án „Hol vagyunk mi?”; és „A vég ideje”. *Signs of the Times*, 1880. július 22. 330. o. De ő is, mint a különböző írók, egy ideig a 666 számot a második fenevaddal azonosította (lásd még Otis Nichols táblázatát), bár később az elsővel.
7. *I.m.* 10. o.
8. *I.m.* 10, 11. o.
9. „A harmadik angyal üzenete”, *Present Truth*, 1850. április, 66. o.

10. *I.m.* A „fenevad bélyege” még kutatás tárgya volt. Az azonosság sajátos értelmezése még éppen csak derengett előttük.
11. *I.m.* 1850. május, 78. o. (eredtiben zárójelekben) A „Hirnök” az *Advent Hirnök* előző kivonatára hivatkozik 1850. március 2; ugyanez a kivonat még a *Review and Herald*-ből is idézve, 1850. december, 14. o.
12. James White, vezércikk, „Our Present Position”, *Review and Herald*, 1851. január 28, 29. o. (brackets in original.)
13. James White, vezércikk, „A Jelenések 14. angyalai.” No. 1, *Review and Herald*, 1851. augusztus 19. 12. o.
14. *I.m.* 1851. december 23. 69. o.
15. *I.m.* 70. o.
16. James White, vezércikk, „Babilon” *Review and Herald*, 1852. június 24. 82. o. (azaz 28).
17. James White, „Idők jelei” *Review and Herald*, 1853, augusztus 11. 55. o. Lásd Függelék A.
18. James White, „Beteljesületlen prófécia” *Review and Herald*, 1855. április 3. 204. o.
19. James White, „A Bárány mennyegzője”, *Review and Herald*, 1856. február 21. 165. o.
20. James White, vezércikk, „Beteljesületlen prófécia”, *Review and Herald*, 1877. november 29. 172. o.
21. *I.m.*
22. James White, „Where are We?” *Review and Herald*, 1878. október 3. 116.o. (A Generál Konferencia előző gyűlésén a szombati prédikációból.)
23. Utazás alkalmával, White ezen leckék némelyikét az ebédlődobozán írta, amely a térdén, mint íróasztalon volt elhelyezve. De képtelen volt folytatni az első öt kiadást követően. (Lásd *Youth's Instructor*, 1853. február, 39. o; 1853. július 80. o; vezércikk „The Instructor”, 1854. szeptember. 68. o.)